

## CHƯƠNG III (phần hai)

Tuyệt tỉnh lại bởi nhiều tiếng súng nổ vang lên. Cô mừng thầm:

- Người của ta vào đây rồi. Mình sắp được cứu rồi.

Nhưng nỗi vui mừng của cô vụt tắt ngất khi bộ mặt quỷ quái, gớm ghiếc của Chơ Rốt hiện ra.

Hắn túm lấy tóc cô quát lên:

- Mà mày muốn sống không?

Tuyệt cười mỉa:

- Mọi sinh vật trên cõi đời này đều muốn sống cả.

- Vậy mày hãy bảo bọn ngoài kia buông súng xuống, đầu hàng tao đi.

- Người đầu hàng chính là ông.

Bốp... Một dòng máu rỉ ra từ kheo miệng của Tuyệt. Chơ Rốt gầm lên:

- Con cháu của thần linh, chúa tể muôn loài không thể đầu hàng được.

- Cọp chẳng qua chỉ là một loài mãnh thú. Nó phải chịu sự thuần hóa của con người.

Bốp. Một cái tát tay nữa giáng xuống gương mặt xinh đẹp của Tuyệt.

- Hồn láo! Không được xúc phạm đến thần linh.

- Ông đã mù quáng gây nhiều tội ác. Biết bao cô gái phải chết vì hành động ngu xuẩn của ông.

- Mày muốn chết hả?

Chơ Rốt kê súng vào đầu Tuyệt. Trong lúc này Tuyệt như quên hẳn cái chết đang kề bên. Cô cười ngạo nghễ:

- Ông không dám bắn chết tôi đâu.

- Con nhãi kia! Bộ mày tưởng ông của mày không dám giết mày sao? Biết bao nhiêu mạng người đã gục ngã với bàn tay sắc bén như móng vuốt của cọp này! Mày chỉ là con kiến dưới chân tao.

- Nhưng lần này tôi biết là ông sẽ run tay.

- Mày thách thức tao đó à?

- Không. Nhưng tôi biết là ông thừa thông minh để biết rằng sau cái chết của tôi là một bản án tử hình cho ông.

- Không. Tao không bao giờ chết cả. Mày đừng hù dọa tao.

- Chúng tỏ rằng ông đang run sợ lắm, nên mới thốt ra câu này.
- Tao có thể giết mày bất cứ lúc nào
- Ông không giữ tôi làm con tin sao? Ông không lợi dụng tôi để tìm cơ hội đào tẩu sao?

Chơ Rốt nhìn Tuyết như tóe lửa, cô đã nói lên ý nghĩa của hắn, làm lộ ra hoàn cảnh khó khăn mà hắn phải đương đầu.

- Ông hãy đầu thú đi. Chính quyền sẽ khoan hồng cho tội lỗi của ông.
- Mày đừng tìm cách lung lạc tao. Chỉ cần còn một phút để sống, tao vẫn chiến đấu. Tao tin rằng hồn cọp sẽ phù trợ tao.

Tuyết bật cười, giọng cười của Tuyết càng làm tăng thêm sự sôi sục trong lòng hắn.

- Mày cười cái gì?
- Cười cho sự mê tín đến ngu muội của ông.
- Mày hỗn hả?

Vừa nói, hắn vừa vung tay định Tuyết. Tuyết hình như đã cứng như thép, cô không còn sợ cái chết sẽ xảy ra cho mình nữa, cô hást mặt lên, khoe miệng đã sung vù.

- Ông cứ đánh tôi đi để tỏ rõ sức mạnh của một loài dã thú.
- Á! Con này gan! Rồi mày sẽ quỳ dưới chân tao mà van xin tha tội.

Chơ Rốt lấy sợi roi da trên vách đá quất tui bụi vào người Tuyết.

- Chửi nè! Tao coi mày còn sức để chửi không?

Tuyết oằn người đau đớn. Hình ảnh của cô gái bị Chơ Rốt hành hình hiện lên. Gương mặt hồn nhiên vô tư bỗng nhuốm đầy máu.

- Trả mạng lại cho ta.

Chơ Rốt hoảng hốt nhìn bóng trắng lay động ngoài cửa hang.

- Ai? Kẻ nào làm trò gì thế?

Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên:

- Oan ức quá! Trả mạng lại cho ta.

Chơ Rốt đưa súng lên:

- Tiến tới tao bắn.

Bóng trắng cứ sừng sững đi tới. Một tiếng nổ “đùng” vang lên. Bóng trắng lăn tròn mấy vòng rồi biến mất. Trong hang, Chơ Rốt gầm lên:

- Kẻ nào, kẻ nào cản trở công việc của ta, kẻ đó phải chết.

Bên ngoài, mấy bóng đen xúm lại vây quanh cái bóng trắng.

- Lê Trung! Anh có sao không?
- Không sao. Chỉ nghe đạn sót qua tai thôi.

Tuân lo lắng:

- Chúng ta phải làm sao đây hả anh Trung? Mình cần điện về xin chi viện thêm không?

- Không. Trong hang chỉ còn một mình hấn. Mình làm sao tiếp cận, không chế hấn để giải thoát con tin. Lực lượng đông quá, có thể làm hấn liều lĩnh gây hậu quả đáng tiếc.

Thuận trêu Trung:

- Hồi nãy anh giả ma giống ghê.

Lê Trung mỉm cười:

- Giả ma không phải cách. Chỉ là tạm thời giúp cô gái thoát khỏi trận đòn thôi.

Phong đau đớn:

- Tôi sẽ vào chịu đòn thay cho cô ấy.

Lê Trung vỗ vai Phong:

- Bình tĩnh. Hồi nãy nếu tôi không kịp giữ lại giờ này sự việc càng rối thêm.
- Tôi thật sự không chịu nổi sự cảnh Tuyết bị hành hạ.

Lê Trung nhìn anh thông cảm:

- Nếu căng thẳng quá, anh có thể về đợi chúng tôi.
- Không. Tôi không thể về được.
- Nếu vậy anh phải tuân theo kỷ luật chấp hành tốt mệnh lệnh của chúng tôi để tránh hậu quả đáng tiếc.

- Vâng.

- Bây giờ tất cả mọi người hãy nghỉ ngơi, tôi sẽ canh chừng hấn. Chỉ cần hấn sơ hở một chút tôi sẽ hành động ngay.

Phong miễn cưỡng phải làm theo lệnh của Lê Trung. Anh cùng Tuân và Thuận ngồi dựa mình vào vách đá nghỉ lấy sức sau một đêm thức trắng.



**V**ết thương của Hồng nhiễm trùng, sưng tấy lên. Các bác sĩ đã tiến hành phẫu thuật lấy đầu đạn trên vai Hồng ra. Hồng vẫn còn sốt mê man. Cô được các bác sĩ tận tình cứu chữa.

Về phía Quốc, vết thương chỉ lướt qua phần mềm trên bả vai anh được băng bó cẩn thận. Các chiến sĩ công an chuẩn bị đưa anh về đồn hỏi cung. Quốc cố nài nỉ:

- Các anh cho tôi được vào thăm Hồng, rồi tôi sẽ theo các anh ngay.

Hai chiến sĩ trinh sát đưa mắt nhìn nhau hội ý rồi khẽ gật đầu:

- Anh có mười phút tự do. Tranh thủ lên nhanh nhé.

- Cảm ơn các anh.

Quốc được đưa vào phòng bệnh của Hồng. Nhìn Hồng mê man, trên tay còn gấn dây chuyền dịch. Từng giọt... từng giọt thấm dần vào cơ thể cô như xoa dịu bớt đi cơn nóng sốt trong người. Quốc nghe thương cảm trong lòng.

Thời gian quen biết, gần nhau quá gần gũi mà sao lòng như đã gấn chặt từ bao giờ.

- Hồng! Hồng!

Quốc tha thiết gọi, Hồng vẫn nhắm nghiền đôi mắt như không cảm nhận được tình anh. Quốc nghe đau nhói trong lòng.

- Thời gian đã hết. Xin mời anh về cơ quan chúng tôi để hỗ trợ điều tra.

Tiếng nói nghiêm nghị của một chiến sĩ vang lên. Quốc gật đầu:

- Tôi sẵn sàng.

Rồi anh nhìn sang Hồng lưu luyến:

- Hồng! Anh đi nghe. Cố mà tỉnh lại nghe Hồng.

Quốc theo hai chiến sĩ về đồn công an. Người cán bộ điều tra đưa anh về phòng hỏi cung chấp vấn.

- Anh thấy sức khỏe trong người như thế nào?

- Rất ổn, thưa cán bộ.

- Anh có thể trả lời những câu hỏi của chúng tôi không?

- Cán bộ cứ hỏi. Tôi đã chuẩn bị tinh thần.

- Anh tên gì?

- Tôi tên Quốc.

- Cả họ lẫn tên.

- Nguyễn Kiên Quốc.

- Anh bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi tám.

- Quê quán?

- Phường tư, quận nhất, thành phố...
- Gia đình anh có bao nhiêu người? Cha mẹ anh ở đâu?
- Thừa cán bộ, gia đình tôi chỉ có hai anh em và một mẹ già. Tôi có người anh đã có gia đình.
- Anh đã có vợ con chưa?
- Dạ chưa.
- Tại sao anh lại tham gia vào tổ chức của Chợ Rót?

Quốc thoáng ngáp ngừng:

- Thừa cán bộ, tôi... tôi không tham gia...
- Anh cán bộ nhìn Quốc nghiêm nghị bảo:
- Anh hãy thành khẩn mà trả lời câu hỏi của chúng tôi.
  - Vâng.
  - Tổ chức của Chợ Rót có bao nhiêu người?
  - Thừa cán bộ, chỉ có mười người.
  - Anh giữ nhiệm vụ gì trong tổ chức?
  - Thừa cán bộ, tôi không có nhiệm vụ gì cả. Hằng ngày tôi chỉ ở trong hang lo thức ăn cho Chợ Rót.
  - Anh tham gia tổ chức này được bao lâu?
  - Tôi không tham gia, thừa cán bộ. Tôi bị bắt buộc.
  - Cứ cho là thế. Như vậy anh ở trong hang ấy được bao lâu rồi?
  - Hơn hai năm rồi.
  - Tại sao lại vào trong ấy?

Một thoáng suy tư hiện lên trong mắt Quốc. Như một khúc quanh chậm, ngày ấy hiện về.

Anh cán bộ điều tra ngừng bút, anh lặng người đi theo câu chuyện của Quốc. Tấm màn bí mật về “Cô gái cõi cộp” được dần dần hiện lên.



**R**ừng về đêm âm u, bóng tối dày đặc. Quốc cùng một toán người mang hàng vừa vượt biên giới vào Việt Nam băng rừng đến điểm hẹn.

Một người trong nhóm dặn dò:

- Tụi bay cẩn thận nghen, nếu gặp bọn kiểm lâm hay công an biên phòng thì phân tán ra để đến điểm hẹn, ông chủ sẽ cho người đón. Lúc này bọn chống buôn lậu nó quần dữ lắm. Lọt vào tay bọn nó với lượng ma túy trong người thì có nước lãnh án tử hình.

Thì ra nhóm người đang cắt rừng đi đêm là nhóm buôn lậu. Họ đang vận chuyển ma túy, một chất độc hại về thành phố tiêu thụ.

- Nghỉ một chút đi đại ca.

Quốc làu nhàu, chừng như một người là trưởng nhóm lên tiếng.

- Ráng lên đi. Ở giữa rừng nguy hiểm lắm, không sa vào tay công an cũng sẽ làm mồi cho thú dữ.

Quốc rùng mình:

- Như vậy nguy hiểm quá, đại ca ơi. Xong việc này, em xin ông chủ một số vốn về gác kiếm cưới vợ làm ăn cho rồi.

- Mà y tưởng ông chủ sẽ dễ dàng để yên cho mà y thực hiện giấc mơ ấy lắm sao?

Quốc ngạc nhiên:

- Sao vậy? Ông chủ đã hứa với em.

Tên trưởng toán cười nhạt:

- Chú mà y ngây thơ lắm. Đã leo lên lưng cọp thì phải ngồi trên lưng, chú mà y đã gia nhập tổ chức thì phải sống chết với tổ chức. Có ý định rời bỏ tổ chức, làm lộ bí mật của tổ chức lập tức sẽ bị xử ngay.

Quốc le lưỡi:

- Vậy mình phải làm sao hả đại ca?

- Còn biết phải làm sao hơn là cùng sống chết với tổ chức.

- Em còn một mẹ già, em chỉ muốn kiếm chút ít tiền về cưới vợ nuôi dưỡng mẹ già thôi.

- Chú mà y đã nghiện chưa?

Quốc lắc đầu:

- Chưa. Em chỉ mới gia nhập và đi chuyến đầu tiên này.

- Vĩnh viễn chú mà y phải gắn chặt với tổ chức để bảo đảm sanh mạng của mà y và sự bình yên của bà già mà y.

Quốc hoang mang:

- Đây là một tổ chức phạm pháp, mình phải rời bỏ nó ngay, nếu không thì hậu quả sẽ vô cùng khốc liệt. Mẹ mình làm sao mà sống nổi sẽ không có mình.

Quốc lại tự trách mình:

- Chỉ một phút ham vui nông nổi mà sa bẫy hối hận không kịp.

Quốc buồn bã nhớ lại một đêm nợ cùng bạn bè vào một vũ trường. Sau khi nhảy nhót, chè chén say sưa, cao hứng, bọn chúng lôi anh vào sòng bạc. Đã thua trắng tay còn thiếu một số tiền với bọn cho vay nặng lãi. Rốt cuộc phải nhận lời đi vận chuyển hàng để trừ nợ. Bây giờ, phiêu lưu giữa rừng già, tánh mạng nguy hiểm.

- Tất cả đứng im.

Tiếng quát sắc lạnh vang lên giữa rừng đêm làm cả bọn sững sốt.

- Công an! Chạy!

Ánh chớp lóe sáng những tiếng nổ chát chúa vang lên. Quốc cắm cổ chạy vào rừng mặc cho bao nguy hiểm vây quanh.

Quốc cứ chạy, chạy mãi, đầu va vào gốc cây rướm máu mà vẫn không thấy đau. Cho đến khi anh mệt lả, đứng ôm gốc cây thở hổn hển.

Chúng quanh im lặng. Quốc mừng thầm vì mình đã chạy ra khỏi vòng phục kích. Nhưng anh đã vội mừng vì trong rừng đêm im ắng bỗng vang lên tiếng gầm rú man dại của chúa sơn lâm.

- Chết rồi! Cọp. làm sao bây giờ? Nó đánh hơi người rất thính. Nó sẽ phát hiện ra mình. Mình sẽ chết mất.

Anh cứ chạy, chạy mãi mà không định được phương hướng. Càng chạy, tiếng gầm rú lại càng gần.

Quốc sững sờ nhìn hai đốm sáng lóe lên trong đêm. Anh như nghe rõ tiếng nghiến răng kin kít của loài hổ dữ.

Người Quốc run lên bần bật. Anh không còn sức lực để chạy nữa. Anh nhắm mắt lại chờ cái chết đến với mình.

- Mẹ! Mẹ ơi! Con không về được nữa rồi.

Giữa lúc thân thể anh sắp nằm trong móng vuốt của cọp thì...

- Phập!

Một tiếng động lạnh lùng vang lên. Cọp gầm lên đau đớn vì một mũi tên đá cắm sâu vào đôi mắt.

- Phập!

Thêm một mũi tên nữa cắm sâu vào lòng ngực cọp, máu tuôn như xối Cọp lăn lộn, gầm rú, giãy giụa... Cây cối rạp xuống cả một vùng.

Tàn hơi, cọp nằm im bất động. Quốc như người từ cõi chết trở về. Anh bàng hoàng, chơi vơi như người trong cõi mộng.

- Ân nhân! Ân nhân! Xin lộ diện cho kẻ này được đáp tạ.

Tiếng cười ha hả vang lên:

- Làm gì mà gấp rút quá vậy?

Quốc nhìn người đàn ông trung niên từ trong bóng tối đi ra miệng lắp bắp:

- Ông...ông cứu tôi?

- Chỉ là do người may mắn thôi. Đừng áy náy nữa.

- Xin ân nhân nhận một lạy đền ơn cứu tử.

- Ta đã bảo rồi, ân nghĩa gì, đứng lên đi và nghe ta hỏi:

- Ân nhân cứ hỏi:

- Người làm gì trong đêm rừng đến nỗi suýt làm môi cho cọp.?

Quốc thành thật:

- Tôi theo đoàn người đi buôn vận chuyên hàng hóa.

Người đàn ông nhíu mày:

- Buôn lậu hàng quốc cấm à?

Quốc im lặng. Người đàn ông lại tiếp tục hỏi:

- Người vận chuyên hàng gì?

- Ma túy.

Người đàn ông sừng sốt:

- Ma túy. Số hàng đó hiện ở đâu?

Quốc cởi áo khoác ra, bên trong áo lót là những gói bột màu trắng. Người đàn ông cầm lấy đưa lên mũi ngửi

- Thứ này đắt giá lắm phải không?

- Vâng.

Người đàn ông bỗng vỗ vai Quốc thân mật.

- Chú mày có thể giao số hàng này cho ta không?

- Mạng của tôi do ông cứu, tôi đâu dám không nghe theo.

- Chú mày cũng không thể trở về, chỉ bằng theo ta vào hang mà sống, trong đó cũng có một số người hoàn cảnh như chú mày. Chúng ta sẽ nương tựa nhau mà sống.

- Người là...

- Ta là Chơ Rốt. Thủ lĩnh nơi đây, ta tạo điều kiện sống chờ thời cơ mà làm lại cuộc đời.

Còn biết làm sao hơn. Quốc lặng lẽ đi theo Chơ Rốt vào hang bắt đầu một cuộc phiêu lưu đầy mạo hiểm. Con đường trước mắt biết sẽ ra sao? Quốc thờ



thầm nghĩ: Cùng đành phó mặc cho số trời. Không theo Chơ Rốt thì chẳng tìm được lối ra. Còn ở đây thì cũng chỉ làm mồi cho cọp.

Chơ Rốt dẫn Quốc đi lòng vòng qua các gốc cây đến bên một bờ suối rồi vào hang động. Tên thuộc hạ đứng gác nhận ra Chơ Rốt cúi đầu chào:

- Thủ lĩnh!
- Trong hang có xảy ra chuyện gì không?
- Dạ không, thưa thủ lĩnh.
- Tốt

Tên thuộc hạ đưa mắt nhìn Quốc như ngẫm hỏi. Hiểu ý hẩn, Chơ Rốt giới thiệu:

- Đây là Quốc, người sắp ra nhập tổ chức của chúng ta.

Quốc chào hẩn:

- Từ đây về sau xin được chỉ dạy.

Tên thuộc hạ âm ừ:

- Có gì đâu. Người nhà cả mà.

Chơ Rốt ra lệnh cho Quốc.

- Theo ta!

Quốc theo Chơ Rốt vào trong hang. Trong hang, ngọn đuốc sáng soi rõ chiếc bàn thờ, có cái đầu cọp nằm trên.

- Quỳ xuống, tuyên thệ đi.

Chơ Rốt ra lệnh, Quốc ngơ ngác hỏi:

- Đây là bàn thờ tổ. Người nào muốn gia nhập tổ chức phải tuyên thệ tuyệt đối trung thành. Nếu không móng vuốt của cọp sẽ bóp nát thân thể. Chú mày hãy tuyên thệ thần linh phò trợ bạn cho sức mạnh.

Quốc quỳ xuống trước bàn thờ:

- Xin thề.

- Tốt lắm. Bây giờ người hãy vào trong ngủ một giấc lấy sức đi. Ngày mai ta sẽ cho người tiêu thụ số hàng này để đổi lấy rất nhiều lương thực đồ dùng. Chơ Rốt quý mến Quốc hơn hẩn đám thuộc hạ của hẩn làm nhiều người ganh tỵ.

Quốc lặng lẽ sống trong hang, lòng anh không có định hướng gì. Nhớ nhà, nhớ mẹ, nhưng biết rằng không thể về thăm. Chắc mẹ anh đau khổ vì sự mất tích của mình.

- Vào xem tế thần đi.

Tư Thông kéo tay Quốc. Quốc ngơ ngác hỏi:

- Tế thần gì?

- Chú mày mới vào nên chưa biết. Hằng năm, vào ngày này đều có tổ chức tế thần để thần phò trợ cho chúng ta.

- Vậy à?

- Trong lúc tế thần, nhất nhất mọi chuyện chú mày nên im lặng đừng hỏi lời thôi nhé.

- Tôi biết rồi!

Khung cảnh trong hang làm Quốc kinh hoàng thụt lùi mấy bước. Chơ Rốt đầu đội khăn đỏ, mặc bộ đồ da cạp, một cô gái bị trói dưới chân bàn thờ.

Chơ Rốt quỳ xuống khấn vái xong rồi quay lại ra lệnh:

- Tất cả hãy về chỗ ở của mình. Riêng Quốc ở lại.

Bao ánh mắt lo ngại nhìn về phía Quốc. Tất cả đều im lặng rút lui ra ngoài. Sóng lưng Quốc lạnh toát, toàn thân anh sồn gai ốc khi nghĩ rằng anh sẽ bị hành hình như cô gái kia.

- Chú mày thắc mắc lắm phải không?

Thái độ của Chơ Rốt làm Quốc yên tâm.

- Xin thủ lĩnh tha tội.

Chơ Rốt bỗng dấm chiêu:

- Ta không hiểu vì sao ta có thể dễ dàng tha thứ cho chú mày như thế. Có lẽ là vì...hoàn cảnh của ta và chú mày quá giống nhau, ta cũng có một mẹ già ở dưới buôn, mười mấy năm chưa về viếng thăm.

- Sao thủ lĩnh không lên về thăm?

- Có mấy lần định về, nhưng lần nào xuống buôn cũng bị công an truy đuổi. Nhưng cũng nhờ hồn phách tinh anh của cạp phò hộ, lần nào cũng gặp may mắn.

- Thần linh mà thủ lĩnh bảo là chiếc đầu cạp này à?

- Phải. Câu chuyện huyền bí ấy đã xảy ra mười mấy năm rồi. Mười mấy năm như giấc mộng cuộc đời ta.

Tiếng Chơ Rốt ngậm ngùi kể lại quá khứ của mình:

- Hồi ấy, vì ngộ sát người yêu, ta phải trốn chui trốn nhủi trong rừng. Lúc ấy có hai anh em nọ đi lạc vào trong rừng, cô em bị cạp vồ xé xác. Người anh cùng bác thợ săn dùng thuốc mê vào hang giết cạp mọi tim tế mệ. Lúc đó ta ở bên ngoài chứng kiến cảnh tượng đó. Sau khi họ bỏ đi, ta mới lên vào khấn vái cắt đầu cạp về thờ.

- Sự việc là vậy. Nhưng sao phải giết một cô gái để cúng tế?

- Ta từng nằm mộng thấy hồn ma của cạp về trên lưng cõng cô gái. Cô ta nói rằng mỗi năm phải cúng cho vong cô ta và cạp bằng máu và trái tim của một cô gái. Nếu không, cạp và cô gái không phù trợ mà còn tạo nhiều nạn kiếp.

- Hoang tưởng!

Quốc kêu lên rồi vụt nín lặng. Chơ Rốt chẳng những không giận mà còn gật đầu:

- Ta cũng nghĩ vậy, nhưng ta đã làm. Nếu không cúng tế cho cạp và cô gái như đòi hỏi thì cánh rừng này đã bị tiêu diệt từ lâu và ta đương nhiên là không thoát khỏi tử thần.

Quốc hoang mang không biết đâu là thật đâu là giả.

- Như thế thì anh tin và cho đó là sự thật à?

Tiếng nói của người điều tra đưa Quốc về thực tại.

- Ban đầu tôi không tin, nhưng sau đó thấy Chơ Rốt thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, trong việc săn bắn, tôi cũng tin rằng hồn cạp vẫn đã theo bảo vệ hắn. Có lần Chơ Rốt bị cạp vồ tướng đầu hắn phải nát xương dưới nanh vuốt của cạp, bỗng một trận cuồng phong cuốn tung bụi cát vào mặt cạp, nó phải buông Chơ Rốt và dụi mắt. Chơ Rốt thoát chết trong gang tấc. Vì thế, nên...

- Nên mỗi năm Chơ Rốt đều bắt về một cô gái vô tội để cúng tế phải không?

- Vâng.

- Còn về việc cô gái cõi cạp đi trong những đêm trăng sáng là như thế nào?

Chơ Rốt rất có tài, hắn ta tạo ra một hình nộm giống cô gái cõi cạp rồi treo dây kéo từ chân núi xuống rừng, xong lại kéo về hang. Dân chúng bị ám ảnh bởi cái chết của cô gái năm xưa nên rất tin tưởng. Chơ Rốt lợi dụng sự sợ hãi đó để bắt cóc các cô gái và dùng phía cùng chân núi làm lễ tế vong linh cho cạp.

- Hắn ta gây tội ác như thế mà không gặp phải sự kháng cự chống đối nào của dân làng sao?

- Dân làng còn bị mê tín rất nhiều, ai cũng cho rằng việc cúng tế như vậy đem lại sự bình yên nên ai cũng phải bắt buộc chấp nhận.

- Câu hỏi cuối cùng danh cho anh.

- Cán bộ cứ hỏi.

- Chơ Rốt là ân nhân của anh lại đối xử tốt với anh, thế tại sao anh lại phản bội để cứu Hồng?

- Lúc Hồng bị uy hiếp lại mang vết thương trong người, cô ấy sốt mê man, tôi sợ nếu không cứu cô ấy thì cô ấy sẽ chết mất.

- Tại sao anh lại không ngại sự nguy hiểm cho mình để cứu Hồng?>

Quốc ngập ngừng:

- Xin phép cán bộ cho tôi được phép không trả lời câu hỏi này.

Người cán bộ điều tra mỉm cười:

- Được. Bởi vì đó là chuyện tình cảm riêng tư của anh. Chúng tôi không được phép xen vào.

- Cảm ơn cán bộ.

- Anh có thể về trại nghỉ ngơi. Nếu cần, chúng tôi sẽ gọi anh lên hỗ trợ phá án, anh nghĩ thế nào?

- Tôi sẵn sàng làm bất cứ việc gì để chuộc lại tội lỗi của mình.

- Lòng nhiệt tình và sự hối cải của anh sẽ được nhà nước khoan hồng.

- Cảm ơn cán bộ.

Anh cán bộ nhìn Quốc cười tinh nghịch:

- Như thế có quá sớm không?

Quốc lặng thinh. Đẩy chồng giấy dày về phía anh, người cán bộ bảo:

- Anh đọc lại rồi ký tên vào đây đi.

Quốc ký tên vào biên bản hỏi cung rồi đi theo người chiến sĩ bảo vệ xuống trại.

Anh cán bộ nhìn theo Quốc, khẽ mỉm cười:

- Mình có thể giúp gì được cho anh ta?



**D**ọc bản báo cáo về vụ án “Cô gái cỡi cạp” xong, đại tá Nguyễn Hoàng ra lệnh:

- Lập tức hỗ trợ lực lượng vào hang bắt cho được Chơ Rốt và bảo vệ nạn nhân.

Trong đầu ông lên một phương án, phải kết hợp cùng công an thành phố Hồ Chí Minh lần cho ra đầu mối, bắt cho được bọn buôn lậu ma túy đang vận chuyển bằng đường rừng rồi vào thành phố.

Ông chợt nghĩ đến Quốc, phải cảm hóa Quốc kết hợp với Lê Trung len lỏi vào tổ chức của địch để làm nội gián nắm rõ đường đi, nước bước của địch mà tung một mẻ lưới tóm gọn chúng, trừ họa cho dân lành.



Một đêm đã trôi qua, Tuyết vẫn còn bị Chơ Rốt khống chế trong hang. Lê Trung và các chiến sĩ cũng chưa có cách gì tiếp cận Chơ Rốt mà cứu Tuyết.

Chơ Rốt nhìn Tuyết. Là một sát thủ từng giết chết nhiều cô gái, Chơ Rốt không hề run tay. Sở dĩ hắn chưa giết Tuyết vì hắn muốn kéo dài thời gian tìm cách thoát ra khỏi hang.

Tuyết sờn da gà khi bắt gặp cái nhìn của Chơ Rốt:

- Ông định làm gì tôi?

Chơ Rốt cười vang, cố ý nói to cho mọi người ở bên ngoài nghe:

- Làm gì mà à? Giết mà!

Trước mặt Tuyết bây giờ là một con quỷ dữ hơn là một con người, một con quỷ khát máu đang cầm dao dí vào ngực cô.

Tuyết lắp bắp:

- Đừng ...đừng...

Như con thú hoang bị thương, Chơ Rốt ấn lưỡi dao vào vùng ngực non trắng nõn nà của Tuyết. Dùng hết sức lực cuối cùng, Tuyết mím môi đá thẳng vào vùng hạ bộ của hắn, Chơ Rốt rú lên, lăn lộn, đau đớn, hắn giơ dao lên.

- Tao sẽ moi tim mà con mọi.

Chơ Rốt mất đồ ngẫu, rướn người tới. Tuyết nhắm mắt chờ đợi cái chết đang ập tới.

Bụp.

Chơ Rốt sấp mặt vào ngực cô, máu từ đầu hắn phun ra. Cô muốn thét lên nhưng cổ khản đặc. Hình ảnh cuối cùng trước khi ngất đi là Phong đang ôm lấy cô thảng thốt gọi.

- Tuyết! Em có sao không?

Mặc cho Phong lay gọi, Tuyết vẫn nằm im. mặt xanh tái, máu từ vết thương trên ngực tuôn ra.

- Cầm máu cho nạn nhân.

Tuân và Thuận lao vào cấp cứu sơ bộ cho nạn nhân.

Lúc ấy đội binh viện trợ của đại tá Lê Hoàng vừa đến. Họ vội vã đưa Tuyết đi cấp cứu, thu dọn hiện trường đem xác Chơ Rốt ra khỏi hang.

Lê Trung tựa người vào vách đá nhắm nghiền mắt. Một ngày đêm trong hang cùng sự căng thẳng của cuộc chiến đã làm tiêu hao hơi sức của anh.

Phát súng chính xác nhắm vào đầu của Chơ Rốt đã cứu Tuyết thoát chết. Anh đã hoàn thành nhiệm vụ.

- Không biết thủ trưởng có để cho anh yên mà đi du lịch với Uyên Vân không?

Nghĩ đến thủ trưởng anh lại lắc đầu:

- Đúng là tuổi già không mệt mỏi. Tuổi trẻ như anh đôi lúc còn phải chào thua.